

ΤΟ ΜΥΒΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

ΙΖ'

Ἡ ἀψιμαχία εἶχε πραγματικά τελειώσει και νά ἀπάνωκάτω, πῶς ἔγιναν συμῆ τὰ πράγματα: "Ἐνα τάγμα τοῦ θου συντάγματος Ναυπλίου εἶ-

χε διαταχθῆ νά χτυπήσῃ τὸν συνυριακὸ σταθμὸ τοῦ Ἐλευθερωρίου, ὅπου ὑπῆρχε μιά μικρὴ δύναμις τουρκικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἀξιωματικοῦ. Μόλις τὸ τάγμα αὐτὸ πέρασε στὸ τουρκικὸ ἔδαφος καὶ πλησίαζε πρὸς τὸν σταθμὸ Ἐλευθερωρίου, ἀναπτύχθηκε σὲ τάξι μάχης κ' ἄρχισε νά προχωρῆ...

Ὅταν οἱ ἀνεπιτήδει ἄρχισαν πειὰ νὰ σκαρφάζουν στοὺς λῆσασκο-ς, ποὺ ὑπεράσπιζαν τὸν σταθμὸ αὐτὸν, ἀκούστηκαν δύο πυροβολισμοὶ και δύο σφαῖρες σφύριξαν ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους:

— Ντάθ!... Ντάθ!... Βίνν!... Βίνν!...

Ὅι δύο αὐτοὶ ἀπλοὶ πυροβολισμοί, ὑπῆρξαν ὁ πρόλογος τοῦ αἰματηροῦ δράματος, τὸ ὁποῖο ἔμελλε νά ζευλιχθῆ στοὺς κάμπους καὶ στὶς θουνοπλαγίαις τῆς Μακεδονίας. Ἐγιναν πυροβολῆσαι δύο νιζάμηδες (Τούρκου στρατιώτες), οἱ ὁποῖοι ἦσαν σκοποὶ τοῦ σταθμοῦ κ' ἔγιναν ἀντιληφθῆ πρώτοι τοὺς Ἕλληνας ἀνιχνεύσαι νὰ πλησιάσουν!

Τότε, μερικὸ ἀπ' τοὺς δικούς μας ἔκαναν τὸν σταυρὸ τους, καὶ καθὼς ἔγιναν γεμάτοι τὰ ὅπλα τους, ἀπάντησαν ἀμέσως στοὺς δύο ἐκείνους πυροβολισμοὺς. Ὁ ἀνδρὴς τῆς τουρκικῆς φρουρᾶς τοῦ σταθμοῦ, πετάχτηκαν τροχάδην ἔξω. Ἐπέσαν «πρη-νηδὸν» στὴν κορυφογραμμὴ τοῦ λόφου κ' ἄρχισαν νὰ ρίχνουν. Ζήτημα εἶνε, ἀν οἱ ἀναθὸς ἐκείνοι ἀνθρωποὶ ἤξεσαν, ὅτι ἡ σχέσις Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἔγιναν διακοπῆ κ' ὅτι θὰ ἐπρόκειτο σὲ-λίω νά τὰ θάλουν μὲ δολοφονοῦ στρατεύματα!

Ἄλλοιῶς, μοῦ φαίνεται ὅτι ἐξάπαντος θὰ ἐθθαζαν στὰ πόδια ἀμέσως, δίχως ν' ἀντιτάξουν καμμιὰ ἀντίστασι στὴν πρόλασι τῶν δικῶν μας!...

Φαίνεται ὅμως, ὅτι τόσο ἡ φρουρὰ τῆς Ἐλασσώνας, ὅσο και τὸ τουρκικὸ στρατηγεῖο τῶν Σερβίων, εἶτε διότι δὲν πρόλασαν, εἶτε καὶ δὲν θυμήθηκαν—μέσα στὴν παραλόγι τους—δὲν εἰδοποιήσαν σχετικὰ τῆ φρουρὰ τοῦ Ἐλευθερωρίου!

Μὲ τοὺς πρώτους λοιπὸν πυροβολισμοὺς αὐτοὺς, ἡ προπομπὸς τοῦ ἑλληνικοῦ τάγματος πῆρε διατάξεις μάχης, καὶ προχώρησε μὲ γοργὰ ἄλλατα ὡς τὴ θέσι τοῦ λόφου, ὅπου ὑπῆρχε ὁ σταθμὸς:

— Ἐμπρός, παιδιά! φώναξε ὁ λοχίας ἐβελοντῆς Ροζάκης. Ἐμπρός, νά πιάσουμε ζωντανὰ τὰ κατοικία αὐτὰ τὸ κερατὰ!... Ἐφ' ὅπλου λόγῃ!

— Κράκ!... Κράκ!... Κράκ!

Γοργὰ ἔβθалан ἐφ' ὅπλου λόγῃ μερικὸι ἀνδρες, καὶ τὸν ἀκόλουθησαν μ' ἐνθουσιασμὸ ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Ἐκεῖ, ὁ ἥρωικὸς αὐτὸς λοχίας δέχτηκε μιά ἐθθρική σφαῖρα στὸ μέτωπο, κ' ἔπεσε χάμω αἰμόφυρτος. Οἱ ἀνδρες τοῦ βίωος δὲν σταμάτησαν: "Ὁρμησαν ἐναντίον τοῦ κτηρίου τοῦ σταθμοῦ, ἀλλάξαν ἀρκετὲς τουφεκίαις μὲ τοὺς νιζάμηδες ποὺ τὸν ὑπεράσπιζαν, καὶ στὰ τελευταία τοὺς ἔπιασαν αἰχμάλωτους.

Μεταῦ τῶν Τούρκων αὐτῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν ἀσχηγὸ τους ἕναν «βιμασο» (δεκανεά) παχουλὸν ἄνδρα γάτο καλοθρεμμένον, ὅπῃρχε κ' ἔνας μιγάς Τουρκο-Ἀραβί. Θηρίο ἀνήμερο σὲ μορφή, σὲ λάμψι ματιῶν, σὲ παράστημα καὶ σὲ πολεμικὴ λύσσα, ἦταν ὁ ἄγριος αὐτὸς μιγάς. Ὁ δεκανεάς του ἴβρουνε νά τὸν πείσῃ, ὅτι κάθε ἀντίστασις του ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἦταν ματαία πειὰ. "Ὁ μιγάς δὲν ἐνόησε ν' ἀκούσει. Κόλλημένος σὲ μιά ἀπ' τὶς πο-

λεμίστρες τοῦ σταθμοῦ του, ἤθελε—σῶνει καὶ καλά—νά ἐξανατλήσῃ καὶ τὸ τελευταῖο φυσιγγιὸ τοῦ ἐναντίον μας, πρὶν ἀποφασισθῆ νὰ παρῶδῃ!

Τέλος πείσθηκε νά παῖπῃ πυροβολώντας μονάχα ὅταν οἱ δικοὶ μας ἔφτασαν πειὰ μὲ ἐφ' ὅπλου λόγῃ» ὡς τὴν αὐλὴ τοῦ σταθμοῦ. Ὁ παχουλὸς δεκανεάς τότε, μάζεψε τὰ ὅπλα τῶν ὀχτῶ στρατιωτῶν του, καὶ κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα ἀσπρο μαντήλι ἐπὶ «λευκὴ σημαία» ἔβγῃκε νά τὰ παραδόσῃ σὲ μᾶς...

Τὰ παρέλαθε ὁ ἐπι κεφαλῆς τοῦ ἑλληνικοῦ ἀποσπάσματος. Κατὰ τὴ στιγμὴ ὅμως τῆς παραλαβῆς τῶν, ἕνας νιζάμης—ἀγαθὸς Ἀνατολίτης, ὁ φτωχὸς—λυπήθηκε γιὰ τὴν ἀδοξὴ τυχὴ τοῦ ὅπλου του, κ' ἄρχισε νά δακρῶζῃ ζαρωμένος σὲ μιά γωνία...

Ὁ Τουρκο-Ἀραβὶ τότε τῶν πλησίασε, τούρριξε μιά περιφρονητικὴ ματιά, καὶ κλωτσώντας τὸν μοῦγκρισε:

— Σικτίρ, κιποῦλου κιποτέκ!

Τὸ ἔσωτερικὸ τοῦ σταθμοῦ εἶχε ἕναν μεγάλο κεντρικὸ θάλαμο, καὶ πλαινὰ δωμάτια γιὰ ἀξιωματικοὺς. Εἶχε ἐπίσης μιά φαρδιά πλακόστρωτὴ αὐλῆ, σταθλο καὶ μικρὲς ἀποθήκες πυρομαχικῶν καὶ τροφίμων.

Ὁ κεντρικὸς θάλαμος ἀρκοῦσε γιὰ ἐν στρατανιστῆ ἐκεῖ ὀλόκληρος λόχος. Στὸς τοίχους ὑπῆρχαν κρεμασμένα διάφορα πολυχρώμα κουρελάκια, μιά γιανωένικη θεντάγια καὶ μιά λιθογραφία θελτικῆς χανομίσσας.

Σὰν καλοὶ νοικοκυρῆδες ἐμεῖς, ἀνοίκαμε τὶς ἀποθήκες τοῦ σταθμοῦ καὶ ρίκαμε ἀφθονο κριθάρι στὰ πεινασμένα ζῶα μας. Κατόπιν πῆραμε ὅσα ὅπλα, παλάσκες καὶ φυσιγγία θρηκάμε ἔκει, καὶ τὰ μοιράσαμε σὲ μερικὸς ἀνδρες τῶν μεταγωγικῶν μας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔγιναν καθῶλου ὀπλισμοῦ. Ὅλες αὐτὲς τὶς κινήσεις μας οἱ αἰχμάλωτοι τῆς παρακολουθοῦσαν μὲ θλιμμένο, μελαγχολικὸ, ἀλλά κ' ἔκθαμβο ὕφος, σὰν ἀνθρωποὶ ποὺ δὲν μποροῦσαν ἀκόμα νά πιστέψουν στὰ μάτια τους: Νόμιζαν, πρὸ ὀλίγων ἀκόμα δευτερολέπτων, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ αἰώνιοι κ' ἀπόλυτοι κύριοι ὄλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων!

Ἄλλὰ ἡ πιὸ ὀδυνηρὴ στιγμὴ γι' αὐτοὺς, ἦταν ὅταν ἀνακάλυψαν οἱ δικοὶ μας—νὰ κάποια γωνία μιάς ἀποθήκης—ἕνα πιθάρη ὀραῖο θουτῦρου κ' ἕνα σακκὶ ζάχαρης!... Ἀμέσως τότε ἀνοίξαν τὰ σακκιδία τους, ἔκοψαν γενναϊοτάτες φέτες κουραμάνας, τὶς ἔβλεψαν μὲ τὸ μωροῦτὸ θούτυρο, τὶς πασπάλισαν μὲ ἄσθονη ζάχαρη κ' ἄρχισαν νὰ τὶς καταβροχθίζουν μὲ ἀπεριγρητῆ λαίμαργια! Ἰνὲ κάποια μάλιστα στιγμὴ τῆς ἱερωτελαστίας αὐτῆς, ὁ καλοθρεμνος διπαστής δὲν ἔμπαρε νὰ κρατηθῆ... Τινάχτηκε βρθιος ἀπ' τῆ θέσι τοῦ, πῆρε ἀγανακτισμένο ὕφος κ' ἦταν ἔθωμος νὰ μᾶς φωνάζῃ:

— Βρὲ παλημοσκαράδες, γκρεμιστῆτε γρήγορα ἀπὸ κεῖ!

Μὰ ἡ λαλία του σταθῆς παρεῦθες στὸ λαρόγγι του, γιατί ἡ ἄγριος ματιὰς μας καὶ τὰ ὅπλα μας τὸν ἔπεισαν νά καθῆσθῃ φρόνιμα!

Ξανάπεσε λοιπὸν ἐπὶ θέσι του, χαμηλόθλετος καὶ στεναζόντας ἀπὸ ἀνίσχυρη λύσσα...

Ὁ Τούρκος ἀξιωματικὸς ἀρχιφύλαξ τοῦ σταθμοῦ, συνήθιζε—φαίνεται—νὰ θγαίνει συχνὰ στὸ κωνίγι, γιὰ νὰ σκοτώνῃ τίς... ὄρες τῆς πλῆξέως του. Στὸν τοῖχο τοῦ δωματίου του κρημόταν τὸ δίκαννὸ του, ἕνα ὄραο ὀπισθογεμὲν δίκαννο, καθὼς καὶ τὰ φοσεκλήκια του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΞ ἡ συνέχεια.

Ἀπὸ τῆς 6 Νοεμβρίου ἄρχισε
Ἡ ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»
 τοῦ Ἀλεξ. Λοσιὰ - πατρὸς

Ἐπίσης συλλέγειται ἡ Διανομὴ τῶν Ἀ' Β', Γ', Ε', ΣΤ' καὶ Ζ' βιβλίων μας:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ», τοῦ Ἀλφ. Κάφ. «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Λοσιὰ υἱοῦ, «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβῆ, ἡ «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου ἡ «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μισσὸ ὁ «ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελιῶ καὶ «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Λοσιὰ-πατρὸς «ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελιῶ.

Τὸ **ΜΠΟΥΚΕΤΟ** καὶ ἡ **ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ**, γιὰ νὰ ἐκχαρτισθουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας τῶν ἀπεφασισαν, ἔκτος τῶν βιβλίων καὶ τοὺς προσφέρουν κάθε μῆνα ὡς δῶρον, νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης τῶν. Ἐτοῖ, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας παρουσιάζουν νὰ τῶν σὲν ἀετῆια, νὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θὰ δύνανται νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΗΛΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Μπαζζζὸ καὶ τὴν «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΩΝ» τοῦ Ἰοκλήου Ἐβρον, πληρώνοντας ὁ κ' ὁ βραχυγὰ τὸ καθῆνα ἀπ' αὐτὰ, ἔντι τῶν 20 πρὸ τιμῶνται ἕκαστον.